Les pistoles de la mili

Cua davant del campus de Salut de la UdG, ahir al matí M.R.

No són ni les nou del matí i la cua ja fa la volta des del carrer de la Creu fins a Emili Grahit per davant del campus de Salut de la UdG de Girona, l'antiga escola Normal dels mestres, on molts dels que ens esperem vam fer la selectivitat a finals dels anys setanta. Efectivament, la mitjana dels que, amb nervis, emoció i alegria, fan cua disciplinadament sota un sol de primavera que ja comença a escalfar una mica, és d'entre 60 i 65 anys i ahir a aquesta mateixa hora del matí ni ens pensàvem remotament que l'endemà seríem d'entre els privilegiats del país que hem rebut una de les vacunes que ens han de treure d'aquesta maleïda pandèmia.

La majoria vam rebre un SMS dimarts a la tarda amb la indicació d'agafar hora en una pàgina web. Sorpresa i emoció de sentir-se escollit i de tenir a l'abast allò que, fins feia unes hores, semblava molt lluny. Ni tan sols ho havien detallat en la roda de premsa de feia una estona els responsables de Salut, centrada a explicar la vacunació "massiva" prevista per a l'abril, però en l'aire pels retards constants en l'entrega de les dosis dels vaccins, un forat negre que només deuen entendre els que seuen als despatxos de les grans farmacèutiques.

Al món real, mentrestant, les preocupacions són unes altres. De moment, saber per què la cua no avança i cada cop és més llarga, quina vacuna rebrem –segurament la controvertida d'AstraZeneca, uf!– i quins efectes secundaris tindrem –tothom coneix qui ha passat una nit amb febre després de cada dosi–. Alguns, mig en broma, recorden les vacunacions amb pistola d'aire comprimit de la mili. I de què us vacunaven? –pregunta un servidor, que no va la fer–. "Ni idea. Passàvem per un passadís i et punxaven a cada braç", expliquen. I riem a cor que vols. Deuen ser els nervis, també.

A quarts de deu, la gent comença a avançar cap a la porta d'entrada del recinte, on en dues aules prefabricades es vaccina. Hi entrem al cap d'una hora, quan la cua ja s'ha allargassat de nou amb l'arribada dels del torn de les deu. A dins, entreguem el certificat d'autoresponsabilitat, ensenyem la targeta sanitària i el missatge del mòbil amb la confirmació de la cita, responem quatre preguntes sobre el nostre estat de salut i cap a la cadira a punxar-se. Tot plegat amb menys de tres minuts i molta professionalitat i amabilitat per part del personal. Un punt de dolor al braç, una estona de repòs en un banc per vetllar que no hi hagi cap efecte secundari immediat i cap a casa pensant de nou que som uns privilegiats mentre molts dels nostres pares i mares encara esperen. Ells, que tant han patit durant aquesta pandèmia.

A Girona, la vacunació s'atura a les dues de la tarda. Un amic que hi va a última hora hi passa només deu minuts. En total, més de 650 privilegiats vacunats. La tortuga sembla que comença a córrer. Veurem.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 25-03-2021, Pàgina 10
-El Punt Avui. Nacional 25-03-2021, Pàgina 10

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/1944137-les-pistoles-de-la-mili.html